

ПРИ СВОИТЪ СИ

Следъ като се навечеряха, чичо Митушъ, Аго и Маринъ си легнаха на заветъ, между две кладни. Цѣлъ день тѣ бѣха работили около вършачката срѣдъ шумъ, срѣдъ прахъ, срѣдъ жега. И да искаха, не можеха да си кажатъ дума. Лицето имъ, косата имъ, самитѣ имъ клепачи бѣха покрити съ ситенъ, черенъ прахъ. Приличаха на арапи, очитѣ имъ гледаха страшно, заобиколени съ червени възпалени клепачи, устата си не смѣяха да отворятъ. Сега такава тишина ги заобикаляше, тъй чисто и прохладно бѣше, че ако и уморени, не бързаха да спятъ — драго имъ бѣше да си отдѣхватъ, да си приказватъ, да се чуватъ единъ други.

— Момчета, завивайте се добре, че тази нощъ ще има роса, студено ще е, — говорѣше чичо Митушъ. — Познавамъ по звездитѣ азъ: я какъ сж много, я какъ трепкатъ...

— Една звезда падна, — каза Маринъ. — Умрѣ нѣкой.

Малко по-нагоре сламата зашумолѣ, чу се дебелятъ, гърлестъ смѣхъ на Аго.

— Умрѣлъ... знаешъ ти... Бабини деветини... Бабини деветини, — повтаряше Аго и се смѣеше.